

et temma minno tütrele ühhe tallokohha ostnud, ja et tüttar Hanso pruut olla. Minno tütre ennese läest ei sanud ma mingisuggust wastust, ehl ma sedda liil paltwega nõudsin. Wimaks heitis mo uus herra, sedda ma jälle mitto aastad ollin truište teninud, armo minno peale, ja pallas meie armoliko Suurt Keisri Herrat minno pärrast. Minna tullin seia, ja et hea melega tahtsin teada, mis sugguse wäimehhe ma ptddin sama, palkasin ma ennaft Hanso jure teomehhets. Nüüd tunnen minna Hanso wägga hästi, ja ehl jo tänna lööb temma welusse tassumisse tund. Sulle, armas Jürri, tahtis ta kurja teha, et sa minno tüttart armastad ja tüttar ka sind armastab.

Nüüd räkis ta temmale köit, mis Hans tahtab teha, ja läskis Jürrit, et ta ennaft walmis hoiaks, kui abbi tarwis olleks.

Südda ö aeges läks Hans hiljulest tassja Martini maia jure ja pistis se kattulhest rippuwa wääwle nidi põllema. Lühhikese aia pärrast seisis köit kattus tulle sees. Hans olli isse üks esimestest, kes appi tulnud. Maria toa ust tahtis ta wast siis lahti teha, kui jo hädda teigesuremats lähhäks, et se nenda wälja nääks, otsego olleks temma Mariat tulle surmast peastnud.

Selle aia sees, mil Hans maiast asjo wäljastamis, ollid Maria isja ja Jürri jubba reddeli hakna koha wasto seina pannud ja Mariat wäljatonud. Iwan ehl Pridit, kuddas öige ta nimmi

olli, läks Maria toa usse jure ja löi seestpoolst sedda enne walmistud pntitki wõtme augo sisse, nenda et mitte ükski wötti sisse läinud. Kui nüüd köit kraam maiast olli Hanso maiasse widud ja Martini põllewa maia lattus praego olli mahhalangemas, hüppas Hans põllewa maiasse Maria toa usse jure, Mariat wäljatoma. Ta põris wöttit näppo wahhel mitmed ringi, agga se ei läinud wõtme auko. Äkkitselt raggises üle temma pea. Üks jäggo laest langes sisse, se ölle kattus olli mitmest kohast ümber maia mahha libbisenud ja põlles otsego tulle mäggi. Hans tahtis wälja, agga parrago, ei teed kustilt leida. Range pallasuus, suits ja aur läksid suremats ja ta jäi oimafets, langes mahha, minnestas ärra ja jäi tullese, Teisel hommitul, kui Martin küllast taggasi tuli, leidis ta omma maia asemel tuhha hunniko. Ta warra ja ta suggulane ollid liil wäljatodud, agga Hanso polnud kustilt leida. Nad kaewasid ja ot sid maia warre läbbi ja leidsid wimaks sealt Hanso kehha üsna sööks põllenud. Kui nüüd Hanso põlend kehha ta maiasse sai widud, kus Martin ja Maria ka ollid, tuli Maria isja ilma habbemeta tuppä. Martin, temma peale wadates, tunnistas tedda omma Sibberisse sadetud suggulasse näolisfets. Ja ta sai ka kohhe selget otsust sest kätte, et Pridit Ma lele neid sanno hakkas räkima: Ma pannen wägga inimeks, Martin, et sa mind jo mitte enne ei olle tunnud. Summal ei tahtnud